

Άβουλα

تظون نومروسى : يك اولى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلظه بخشیه بازاری صاحب خاندانه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستوروولوس د. خریستیدیس

'Αβ' 'Ολα

Τὸ σόβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✳ ΓΡΑΦΕΙΑ ✳

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. Τηλεφώνου : 981, Ρέτα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸς ἔτησίᾳ φρ. 40
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸς .... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

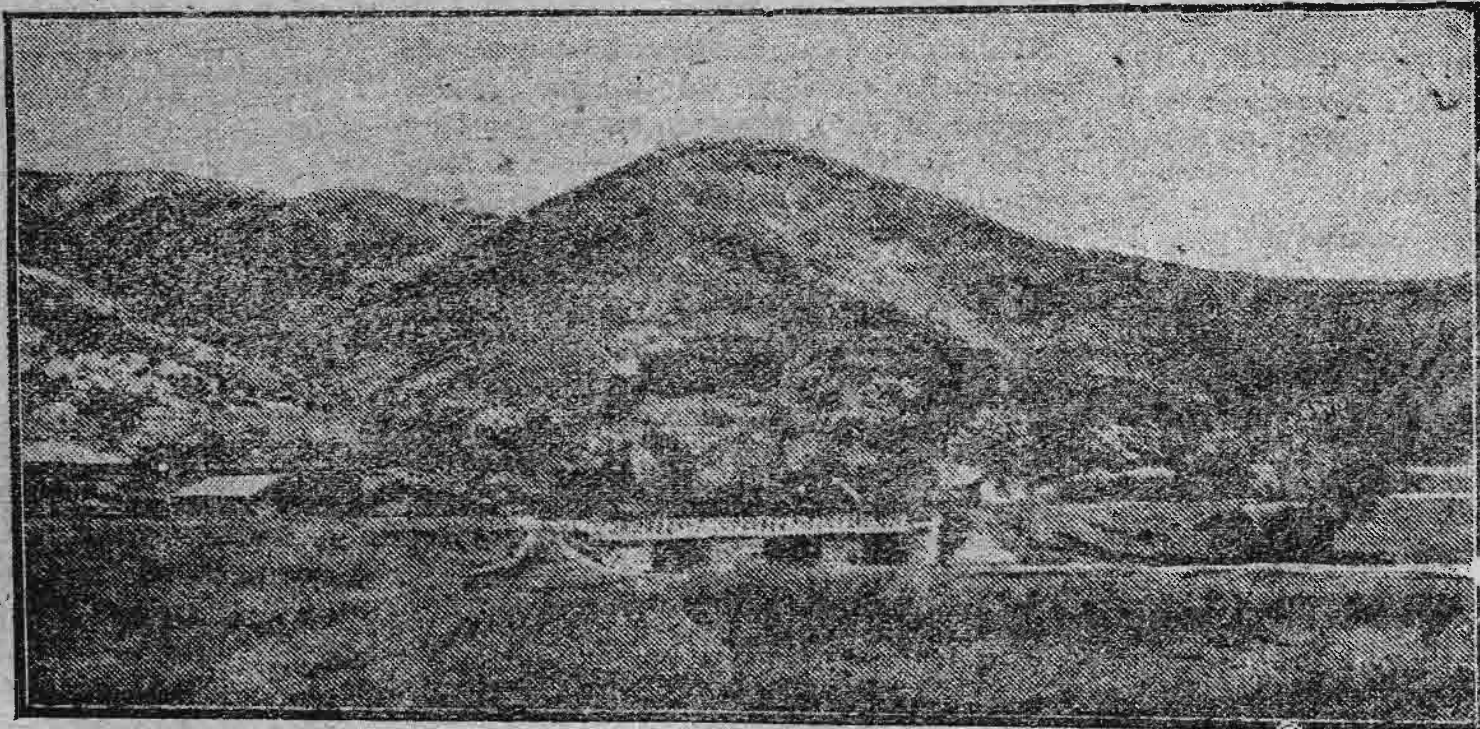
Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΑΛΗΦΘΕΝ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Νικήτα.

Κεντρικὴ ὁδὸς ἐν Κεστρίγγη.

Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγγλογάλλων ἀνατιναχθεῖσα γέφυρα παρὰ τὸ Λεμιρ Χισρό.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

Ὁ Ματθαῖος, περὶ τὰ τέλη τῆς αὐριον ἀναγινωσκομένης εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔμαθεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἔλθων εἰς Καπερναοῦμ, ἤρχισε τὸ κήρυγμα αὐτοῦ καὶ τὴν διδασκαλίαν του, λέγων:

— Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐπιθυμῶ ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἀναγνώστῶν καὶ τῶν ἀκροατῶν τοῦ εὐαγγελίου τούτου μία καὶ μόνη λέξις, ἡ λέξις ἤρχισεν, ὅπως δ' ἐμβαθύνῃ ἕκαστος ἐπὶ τῆς ἐννοίας αὐτῆς, ἣτις εἶναι μεγάλη.

Οὐχὶ τυχαίως, βέβαια, ὁ εὐαγγελιστὴς ἔθεσε τὴν πληροφορίαν ταύτην τῆς ἀπαρχῆς, οὐδ' ἐπίσης τυχαίως ὁ μέγας Διδάσκαλος ἔκαμε τὴν ἐναρξιν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ διὰ τῆς προσκλήσεως ὅλων εἰς μετάνοιαν.

Ἡ βάσις τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὡς πολλάκις ἐλέχθη καὶ πολλάκις ἐν τῇ Γραφῇ τοῦτο ἀναφέρεται, εἶναι ἡ βελτίωσις τοῦ ἠθικοῦ ἀνθρώπου, ἡ τελειοποίησις αὐτοῦ ἐν τῇ ἐξελίξει, ἡ ἀνύψωσις, τέλος, αὐτοῦ ἀπὸ τῶν χαμηλῶν εἰς τὰ ὑψηλά καὶ ἀπὸ τῶν κακιῶν εἰς τὰς ἀρετάς. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη βελτίωσις, ἡ τόσον ποθητὴ καὶ τόσον σωτήριος διὰ τὸν ἄνθρωπον, οὐδόλως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ἂν μὴ ταύτης προηγηθῇ ἡ τελεία, ἡ ἐπακριβῆς συναίσθησις ἡμῶν αὐτῶν, ἡ ἐπίγνωσις τῶν διαπραχθέντων παρ' ἡμῶν σφαλμάτων καὶ ὁ δίκαιος αὐτῶν ἔλεγχος. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο, καίτοι ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς βελτιώσεως, δὲν ἀρκεῖ. Μετὰ τὴν συναίσθησιν τῆς πλάνης, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δι' αὐτὴν μεταμέλεια, καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ σφάλματος πρέπει νὰ συνοδεύῃ πάντοτε ὁ πόθος τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἀπομακρύνσεως.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς διὰ τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν ἡμῶν πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ μετάνοια, ἰδοὺ διατὶ τὴν μετάνοιαν θέτει ὁ Χριστὸς ὡς πρῶτην βάσιν τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀποσκοπεῖ τὴν τελειότητα.

Ἡ ἀναγνώρισις τῶν σφαλμάτων μας, ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἁμαρτίαι καὶ παραβάσεις, μικραὶ ἢ μεγάλαι, τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἡ μεταμέλεια δι' αὐτὰ μετὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως, ὅπως μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς πλάνας ἐκείνας, ἃς ἀποτελεῖ ὅλων ἡμῶν τὴν σοβαρωτέραν ἐπασχόλησιν, ἃς μὴ θεωρηθῇ δὲ ὡς τι ἐξευτελιστικὸν καὶ ταπεινωτικόν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς καὶ μόνης ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πραγματικὴν πρόοδον, τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Τὸ 1916 μᾶς χαιρετᾷ, εὐθὺς ἀμέσως, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν του, μὲ πολὺ εἰρηνικὸς οἰωνός.

Τὸ Μαυροβούνιον, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους Λόβσεν, τοῦ δεσπόζοντος τοῦ λιμένος Κατάρου, καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς Κατίνης εἰς τὸν ἐπελαύνοντα αὐστρουγγρικὸν στρατὸν, κατέπεσε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν χορείαν τῶν κρατῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα μένει ὡς γεωγραφικὸς μόνον ὄρος.

Ὁ βασιλεὺς του ὄμιος καὶ ἡ κυβέρνησις, ἀπελπίσαντες ἀπὸ ἐξωτερικῶν βοηθειῶν καὶ ἐνισχύσεων, βλέποντες δὲ τὸν λαὸν ἐποικιστικῶτα ἐκ τῆς μακρᾶς πολεμικῆς περιόδου, ἐπὶ πλέον δὲ αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ μαυροβουνιωτικοῦ τῶν ἐδάφους εὐρισκομένους, ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν Αὐστρουγγαλίαν καὶ ἐξήτησαν τὴν διακυπὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐναρξιν διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων διὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης. Ὡς γνωστόν, ἡ καισαροβασιλικὴ κυβέρνησις ἐξήτησε τὴν ἐκ μέρους ὅλου τοῦ μαυροβουνιωτικοῦ στρατοῦ κατάθεσιν τῶν ὄπλων καὶ τὴν παράδοσιν αὐτῶν ἄνευ ὄρων.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Μαυροβουνίου ἐδέχθη καὶ τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν τοῦ νικητοῦ, καὶ αὐτως αἱ πρὸς σύναψιν τῆς εἰρήνης διαπραγματεύσεις μεταξὺ Μαυροβουνίου καὶ Αὐστρουγγαλίας ἤρχισαν.

Ἀφῶμεν εἰς τοὺς πολιτικοὺς τὴν ἐνασχόλησιν τῆς παρακολουθήσεως τῶν διαπραγματεύσεων τούτων. Ἡ διπλωματία θὰ ἀσχοληθῇ περὶ αὐτῶν καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ μίαν ἡμέραν τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐμπολέμων εἰρήνην ὡς γεγονός. Ἡ ἱστορία ἐπὶ τούτοις θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μακροῦ αὐτοῦ πολέμου. Οὐχ ἤτιον ἡμεῖς, ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, δὲν δυνάμεθα, ἢ τὰ χαιρετήσωμεν εὐφροσύνως τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἡφ', ἣτις εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἔτους τούτου ἐπεφάνη ἐπαφώσκουσα παρήγορος.

Ἰδοὺ λοιπὸν, ὅτι εἰς ἐμπόλεμος ἐκλείπει ἀπὸ τῆς φρενιστικῆς συναυλίας τοῦ πολέμου τούτου. Καταθέτει τὰ ὄπλα, ἠττημένος, καὶ ἀποχωρεῖ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἐμπόλεμος οὗτος, τὸ Μαυροβούνιον, εἶναι τὸ μικρότερον τῶν ἐμπολέμων κρατῶν. Ἐν ταύταις ἡ σημασία τοῦ γεγονότος τούτου δὲν ἔγκειται εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ἠττηθέντος, ὅσον εἰς τὸ διέβημα αὐτό. Μία πολεμικὴ σημαία κατέπεσε καί, ἀνε' αὐτῆς, ἡ λευκὴ σημαία, ἡ παρήγορος τῆς εἰρήνης, ἀνεπετάσθη.

Αὐτὸ ἀρκεῖ. Διὰ τὸν ἀποθῆ τῶν γεγονότων μελετητὴν τὸ πρῶτον ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἡ εἰρήνη, ὡς ἄκτις ἡλίου, δύναται νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἀπὸ τῆς μικροτέρας ρωγμῆς καὶ ἀπὸ τῆς στενωτέρας ὀπῆς. Ἡ ρωγμὴ αὕτη ἰδοὺ, ὅτι εἶναι τὸ Μαυροβούνιον.

Ἄλλως τε, ἡ σμικρότης τοῦ Μαυροβουνίου δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ἐπὶ πολὺ, οὐδὲ νὰ μειώνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ γεγονότος.

Τὸ Μαυροβούνιον ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εὐθὺς μετὰ τὴν Σερβίαν ἐκήρυξε τὸν πρὸς τὴν Αὐστρίαν πόλεμον καί, παρὰ τὴν σμικρότητά του αὐτὸ ἔθεσε τὸ ἔναυσμα τοῦ βαλκανικοῦ.

Λοιπὸν τὸ Μαυροβούνιον ἰδοὺ, ὅτι πρῶτον αὐτὸ ἐπικαλεῖται σήμερον, μετὰ δεκαεπτὰ μηνῶν συνεχῆ ἐμπόλεμον περίοδον, τὴν εἰρήνην ἐπὶ τοῦ τόσου δοκιμασθέντος λαοῦ του. Ἡ αἰτία αὕτη δίδει σημασίαν πολὺ μεγάλην εἰς τὸ γεγονός καὶ ὑπερπληροῖ μάλιστα ποιοτικῶς ὅ,τι ποσοτικῶς κῆπος ὑστερεῖ.

Ἡ ἱστορία σέφει τοὺς νικητὰς μὲ τὸν κλῆρον τῆς ἀμαράντου δάφνης, ἀλλὰ καὶ σέβεται τοὺς ἠττημένους. Ὁ δ' εὐγενὴς νικητὴς ἀνοίγει εὐθὺς τὴν παλῶμην, διὰ νὰ σφίξῃ τὴν τεινομένην τοῦ νικηθέντος χεῖρα, καίτοι ἡ χεῖρ ἐκείνη ἔως καὶ πρὸ μιᾶς ἀκόμῃ στιγμῆς ἐκράτει τὸ τηλεβόλον καὶ τὴν σπάθην.

Ὁ πόλεμος, ἂν παρουσιάζεται ὡς ἀναγκαῖος θεσμός ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχει ὄμως καὶ πολλὰς τὰς ἀρετάς, μία τῶν ὁποίων εἶναι, ὅτι ἔχει ὄρατον καὶ γλυκὺ κατάντημα: τὴν εἰρήνην.

Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως τὸ νέον ἔτος, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν του μᾶς χαιρετᾷ μὲ τόσον εἰρηνικὸς οἰωνός, μᾶς χαρίσῃ καὶ τὴν πλήρη εἰρήνην, τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ τιμίαν, ἣτις θὰ ἀποδώσῃ τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τῶν πολεμικῶν πεδίων εἰς τὰς εἰρηνικὰς ἀσχολίας των.

©. K. M.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Εἶδα προχθὲς στὸν ὕπνον μου
πῶς ἄλλον ἀγαποῦσας
τὸν κύτταξες θωπευτικὰ
καὶ τοῦ χαμογελοῦσας.

¶

Κ' ἐκεῖνος δὲν ἐχόρταινε
τὴν τάση εὐμορφιά σου,
τὸν μάγευαν τὰ μάτια σου
καὶ τὰ καμώματά σου.

¶

Κ' ἐξύπνησα τρομακτικὰ
μὲ πόνο στὴ καρδιά μου,
μ' ἐφάνη πῶς μοῦ ἐκλείψαν
γιὰ πάντα τὴν χαρὰν μου...

¶

Σὰν σὲ ξανάειδα τροφερῆ
μ' ἀγάπην καὶ λαχτάρα,
λησμόνησα γιὰ μιὰ στιγμή
τὴν ψεύτικη τρομάρα.

¶

Μὰ τὸ μικρὸ μου δνεῖρο
τώρα δὲν ἐνθνμοῦμαι,
δίχως νὰ θέλω, πῶς πονῶ,
πῶς τρέμω, πῶς φοβοῦμαι!

K. E.

ΕΥΓΕΝΕΣ ΨΕΥΔΟΣ

‘Η δεσποινίς Λευκή, μία ξανθή, κομψή, χαριτωμένη κόρη, ήτο γάμπρια γυναικείων ένδυσμάτων. Με την βελόνην της, με την διηλεκτή εργασία, προσεπάθει να έξοικονομήση τα έξοδα της διατηρήσεως αυτής και της γραίας μητρός της, της οποίας ήτο το μόνον στήριγμα.

‘Η δεσποινίς Λευκή δέν είχε γεννηθή έν τή στερήσει, εις την οποίαν έζη σήμεραν. Κόρη μεσίτου τραπεζιτικῶν εργασιῶν κατά τα πρώτα έτη της ζωής της, έγνωρίσεν, άν μή την κλιδήν, τουλάχιστον όμως την άνεσιν. Έτευχεν άρκατής μορφώσεως, πλήν μορφώσεως τοιαύτης, ή όποία άποκλείει την χρησιμότητα.

—

‘Αλλ’ αί ήμέραι της άνέσεως παρήλθον. Μερικαί παράτολμοι πρόξεις του πατρός της εις το χρηματιστήριο και ιδού ή πενία και ή φοβερωτέρα τῶν δυστυχιῶν. ‘Ολοι αί οικονομίαι των έδαπνήθησαν, ο πατήρ ήσθένησεν, ή μητηρ ήτο γραία πλέον, ώστε να εργασθῆ. Ηναγκάσθη να άρχιση εργαζομένη ή κόρη.

Έγινε γάμπρια. Από τον κύκλον τῶν γνωστών της κυριῶν ήρχισε ζητούσα πελάτιδας μερικαί την άπέφρευον, άλλαι της έδωσαν μερικὰς παραγγελίας έξ οίκτου, μόνον δέ μία, ή κυρία Αικατερίνη Δασίου, έφάνη άληθής προστάτρια της δεσποινίδος Λευκής, βοηθός και σύμβουλος.

‘Η κυρία Δασίου, πλουσία και άριστοκρατικής οικογενείας, δέν άπηξίου να επισκέπτεται την δεσποινίδα Λευκήν. ‘Ουχι ως πελάτις μόνον, άλλ’ ως φίλη, και δέν έπαυε να την βοηθῆ με τον ευγενέστερον πάντοτε τρόπον, ούτως, ώστε να μη θίγη την φιλοτιμίαν της κόρης.

—

Μετά παρέλευσιν ολίγων έτών ο πατήρ της Λευκής απέθανε και ή κόρη έμεινε μόνη με την χήραν μητέρα της. Έυρίσκει παρηγορίαν τῶν δεινῶν της εις την εργασία και εργάζετο άνενδότης τόσον δια να επαρκέση εις τὰς ανάγκας της, όσον και δια να άποσπάση τον νουν της από τὰς θλιβεράς σκέψεις, αί όποια την έβασάνιζον.

Έίχεν έν τούτοις αγαθήν φίλην την κυρίαν Δασίου, εις την οποίαν συχνά μετέβαινε και ήνοιγε πολλάκις την καρδίαν της.

—

Μίαν ήμέραν, όταν ή κυρία Δασίου και ή Λευκή συνωμίλουν ιδιαιτέρως, από όμιλίας εις όμιλίαν έφθασαν και εις το ζήτημα του έρωτος και της αίσθηματικῆς ζωής. ‘Επί τῆ ευκαιρία ταύτη ή κυρία Δασίου ήρώτησε την Λευκήν :

— Δεσποινίς, δέν ήγαπήσατε σείς εις τον βίον σας ;

‘Η κόρη δέν ήδύνατο να ψευσθῆ εις την κυρίαν εκείνην, εις την οποίαν τόσα και τόσα ώφειλε, και ήρχισε να έξομολογήται το μόνον ειδέλλιον του βίου της.

—

— Μάλιστα, κυρία, ήγάπησα μίαν φοράν εις τον βίον μου και, διατί να το κρύψω ; άγαπῶ ακόμη το πρώτον πρόσωπον, το όποιον ήγάπησα.

Διεκόπη προς στιγμήν, ώστε δια να συγκεντρώση τὰς σκέψεις της ; έπειτα έξηκολούθησεν :

— ‘Εζη άκόμη ο πατήρ μου και εύρίσκατο εις οικονομικήν εύεξίαν. Το καλοκαίρι εκείνο μετέβημεν εις την έξοχὴν και καταλύσαμεν δια τινας ήμέρας εις έν ξενοδοχείον. Εκεί όλως τυχαίως συνητηθήμεν με ένα λεπτόν ευγενή νέον. ‘Ητο μελαγχροινός, είχε χαρακτηρηστικά, προδίδοντα πολλήν χάριν και έν γενει ήτο έξωτερικού πολύ κομψού. Είς το γεύμα, τυχαίως πάντοτε, έκαθήμεθα ο εις άπέναντι του άλλου και εις τὰς έκδρομάς πολλάκις συνητηώμεθα. ‘Εκ της έκφρασεως του νέου εκείνου, ένόησα, ότι δέν του ήμην άδιάφορος, άλλά, πρέπει και έγω να το όμολογήσω, δέν έμεινα και έγω άπαθής πρὸ της έκδηλώσεως εκείνης του γεννωμένου έρωτος. Κατά τινα μονήρη περίπατον τὴν σήμερα υπό τὰ δένδρα. ‘Εχαιρητήθημεν και έξηκολούθησαμεν μαζί τον ύπόλοιπον δρόμον. ‘Εκεί εις το δάσος, ένφ’ ο ρυαξ ένύλιε τὰ νερά του μελωδικῶς και τὰ πουλιά έκελαίδοσαν τραλά εις τὰ φυλλάματα, ο νέος εκείνος, ο Πέτρος Δημάδης, ούτως ώνομάζετο, ήρχισε να μου ψιθυρίζη λόγια έρωτος, λόγια άφοσιώσεως, λόγια λατρείας. Τὸν ήκουι και έρέθυον από την

μελωδίαν τῶν λόγων του. Είς μίαν δέ στιγμήν άδυναμίας τὸν άφήκα να με φιλήσῃ... ‘Ω ! το φίλημα εκείνο υπήρξε δι’ έμέ το φίλημα της έρωτικῆς άποκαλύψεως. ‘Αλλ’ αίφνης συνήλθον.

— Κύριε, τῷ εἶπον, άν έχετε καλὰς προθέσεις, ζητήσατε την χεῖρά μου από τον πατέρα μου.

‘Εκείνος προς στιγμήν έστάθη.

— Συγγνώμη, δεσποινίς, μου εἶπε. Σὰς παρενώρισα, και άπεμακρύνθη.

Τὴν επαύριον έλάμβανον μίαν έπιστολήν εκ μέρους του, εις την οποίαν μου έλεγεν, ότι με ήγάπα, ότι δέν θα μ’ έλησμόνη ποτέ, άλλ’ ότι έπρέπει να τον λησμονήσω, διότι αυτός είχε υποχρεώσεις. Είς το γεύμα ή θέσις του ήτο κενή. Είχε φύγει.

‘Εδῶ ή Λευκή έσχε βαθὺν στεναγμόν. ‘Επειτα έξηκολούθησε :

— Κυρία, έκτοτε δέν επαναίδον τον νέον εκείνον, και όμως ή εἰκὼν του μου μένει χαραγμένη αἰωνίως εις την ψυχὴν. ‘Εκείνος μ’ έλησμόνησεν, έγω όμως όχι. ‘Ω ! αἱ άνδρες, κυρίως, λησμονοῦν, αἱ γυναικεῖαι καρδίαι οὐδέποτε...

—

Παρήλθον μερικὰ έτη έκτοτε. ‘Η Λευκή έξηκολούθει να εργάζεται επιμελῶς, δια να πορίζεται τὰ πρὸς το ζῆν και δια να λησμονῆ. Αἱ δυστυχίαι όμως δέν έτελειώσαν δι’ αὐτήν. Μία οδυνηρὰ νόσος την προσέβαλε και μίαν ήμέραν, όταν έξύπνησε, δέν είδε το φῶς της ήμέρας. ‘Ητο τυφλή.

Δέν είχε πλέον οὐδὲ την παρηγορίαν της εργασίας. Τί θα έκαμνεν ; ‘Η κυρία Δασίου δέν εγκατέλειπε την κόρην την παρηγορεί πάντοτε και προσεπάθει, με τον ευγενέστερον τρόπον, να την βοηθῆ και χρηματικῶς.

‘Αλλά ταχῶς άντελήφθη, ότι, υπὲρ την θλίψιν της τυφλώσεως, υπὲρ την στενοχωρίαν της πενίας, ή Λευκή υπέφερον εκ της μυστικῆς πληγῆς, που είχε εις την καρδίαν. ‘Ητο ή πληγή της έγκαταλείψεως, ή πληγή του παραγνωρισθέντος έρωτός της. ‘Αλλά τί ήδύνατο να κόμη μία κυρία εις την Λευκήν ;

—

Είς μίαν έπισκεψίν της ή κυρία Δασίου εύρε την Λευκήν περιχαρή. Είς το άφεγγές πρόσωπόν της έλαμπε το μειδίαμα της χαρᾶς, εις δὲ τὰς χεῖράς της έκράτει κομψὴν έπιστολήν.

— Κυρία, αγαπητῆ κυρία, έφώνησεν ή Λευκή, όταν άντελήφθη, ότι ή κυρία Δασίου ήτο πλησίον της ; άδίκως τον κατηγόρησα τον καυμένον τον Πέτρον μ’ ένθυμείται πάντοτε, έμαθε το δυστύχημά μου, μου έγραψε το γράμμα αυτό και μου έστειλεν ένα δακτυλίδι και πενήντα λίρες. Τί καλὸς ποῦ εἶναι ο Πέτρος μου ! και όμως τον κατηγόρησα, ότι μ’ έλησμόνησεν.

‘Η Λευκή την άνέπνευστον εύδαιμονίαν της εύθῶς άνεκοίνωσεν εις την ευγενή κυρίαν και της άνεχείρησε το γράμμα και το δακτυλίδι, που είχε λάβει πρὸ ολίγου.

—

‘Η κυρία Δασίου τὰ παρέλαβεν άμφοτέρω από τῶν χερῶν της Λευκής και, ρίπτουσα έν βλέμμα εις τον γνωστόν χαρακτηρη του γράμματος εκείνου — διότι ήτο ο ίδιος της χαρακτηρ — και εις το δακτυλίδι εκείνο, το όποιον ή ίδια χάριν της Λευκής είχε άγοράσει, έμειδίασεν έξ εύχαριστήσεως. Είχε κατορθώσει να κάμη εύτυχή την κόρην εκείνην με έν ευγενές ψεύδος.

(Ch. Esquier)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

- ✦ ‘Ο χαρακτηρ είναι πολλάκις ο μεγαλείτερος έχθρὸς εκάστου.
✦ Είναι μεγάλη ήλιθιότης να άποφεύγη τις να αγαπᾷ, εκ φόβου μη πέση θυμα της γυναικός, που θ’ αγαπήσῃ.
✦ ‘Εχει τύψεις συνειδήσεως εκείνος, που σέβεται άκόμη εαυτόν.
✦ Μη γελάτε οὔτε πολύ, οὔτε επί πολύ, οὔτε μετὰ παραφορᾶς.
✦ ‘Αληθινὰ πτωχὸς είναι ο ψευδὴς πλούσιος.
✦ Τὰ πάντα δύναται τις να καρδήσῃ έν τῆ μογώσει, εκτός χαρακτηρῶς.

ΠΟΚΕΡ

Φαντασθῆτε, ότι την στιγμήν, που μου εκόλλησεν ή ντάμα κούκα και έκαμα πέντε κούπαις, έπιασα επάνω εις τέσσαρα επτάρια, που έκαμην ο άντίπαλός μου, μολονότι άλλαξε τρία χαρτιά.

‘Επαιξα τὰ υπόλοιπα χρήματά του και έχασα. Εύτυχῶς δὲ που τὰ ρέστα του κυρίου καρρὲ δέν ήσαν πολλά και δέν μου τοίχισε πολύ.

Είχα να παίξω από πέρσι τον χειμῶνα. ‘Επαιξα μιά και μόνη φορά έφέτος, για να πάρω πάλι μιὰ ζωντανή ιδέα του πόκερ, του διαβολικού παιγνιδιού, που δίνει και παίρνει.

Τὸ πόκερ δέν είναι απλῶς χαρτοπαίξια. Είναι το άλκοολ της τράπουλας. Είναι το άψέντι τῶν παιγνιδιῶν. ‘Αμα φθάσης να μη χορταίνης πειὰ με κρασί και κονιάκ, πίνεις άψέντι. Τί να σου κάμη πειὰ το Μαρτάλ ! θέλεις πειὰ δυνατό. Το ίδιο και στην τράπουλα. ‘Αμα και ο μπακαρῶς και ή πικαστά δέν είναι πειὰ παιγνίδια τερπνὰ σὲ ένα χαρτοπαίκτη, το ρίχνει στο πόκερ. Και παίζει σαν χασισοπότης, σαν μορφινομανής.

Είναι παιγνίδι τρομερό. Λένε μερικοὶ τάχα πῶς είναι διασκεδαστικό. ‘Ωραία διασκεδάσει !

Να σὰς την ζωγραφίσω ; Μαθαίνει αυτόν τὸν διάβολον ένας άνθρωπος ήσυχος, νοικοκύρης, εργατικός, οικογενειάρχης. Τὸν καταφέρουν να τον μάθουν πόκερ. Του κάνουν αυτό το ψυχικό. Τότε γίνεται άλλος άνθρωπος.

Πηγαίνει το μεσημέρι κάπου να πάρη το καφεδάκι του. Είναι ή ώρα μία.

- Κάνουμε ένα ποκεράκι ; λέγει ένας φίλος.
— Δέν μπορῶ Στις τρεῖς έχω γραφείο.
— Μιά ώριτσα μοναχὰ θα παίξουμε. Κ’ έχω έχω έπειτα δουλειά.

Κάθονται. ‘Αγνήθηκε για τὰ μάτια. Το άτιμο παιγνίδι τον σκαπδαλίζει. ‘Εάν, όταν ο Σατανᾶς έπειράζε τον άγιον ‘Αντώνιον, είχε έφευρεσθῆ αυτό το παιγνίδι, ο άγιος ‘Αντώνιος θα έπαιζε πόκερ. Θα έφυλλάριζε.

Κάθεται ο άνθρωπος και άρχίζει το παιγνίδι. Περνοῦν ή δύο ώραις, σαν δυο στιγμές. Πάει ή ώρα τέσσερες. Φωνάζει ένα λούστερο και είδοποιεῖ στο γραφείο, ότι είναι άρρωστος. Και παίζει. Χάνει ή καρδίζει άδιάφορο. Παίζει, για να παίξη. Να σκάζη τὰ χαρτιά, να φυλλάρη, να άνοίγη, να ντυπλάρη, να μπλοφάρη. ‘Η ώρα πάει επτά, οκτώ, έννέα.

- Δύο βολτίτσες να κάμουμε και να τ’ αφήσομε.
— Να παίξουμε καλλίτερά εἰς στάς έννέα και μισή.

Στάς έννέα και μισή όλοι κάνουν πῶς δὲ θυμοῦνται την ώρα. Φωνάζει ένα παιδι και είδοποιεῖ στο σπίτι του, ότι θα φάγη έξω !

Και μένει νησιτικός. Και παίζει. ‘Ελησμόνησε καθήκον, οικογένειαν, ότι είναι άνθρωπος. Παίζει ως το πρωί. Και δέν φεύγει, παρὰ με το στανειό, για να γυρίση πάλι στο παιγνίδι το μεσημέρι.

Και αυτό λέγεται διασκεδάσις ! παιγνιδάκι !... Χαρά σ’ το ! ...

TIM. ΣΤΑΘ.

Η ΔΙΨΑ ΜΟΥ

Καρμιά φορά τῆ νύκτα δίψα με καίει μεγάλη και βλέπω στ’ όνειρό μου μιὰ βρούσι σαν βουνά. Κολλῶ τὰ δυὸ μου χεῖλη και πίνω, πίνω πάλι, και πίνω, πίνω, πίνω κ’ ή δίψα μου περνᾷ.

Μιὰ τέτοια δίψα πάντα με καίει στην άγκαλιά σου και τότε το πόθου αἰώνια με πλανᾷ. Κολλῶ τὰ δυὸ μου χεῖλη και πίνω τὰ φιλιὰ σου και πίνω, πίνω, πίνω... κ’ ή δίψα δέν περνᾷ.

I. Π.

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΥΡΙΟΠΛΟΥΤΟΙ
ΚΑΙ ΙΔΙΟΦΥΙΑΙ ΛΙΜΩΤΤΟΥΣΑΙ**

— Ὁ Ροϋβενς.

Ὅταν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα οἱ περιηγηταὶ ἐπερ-
νοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἀμβέρσαν, μεταξὺ τῶν ἀξιοθεά-
των, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθοῦν, ἔθεωροῦσαν
ἀπαραίτητον νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν μέγαν ζωγρά-
φον Πέτρον Παῦλον Ροϋβενς. Σὰς ἀδηγοῦσαν,
γράφει σχετικὸν σημεῖωμα, εἰς μίαν καθ' ὅλα
βασιλικὴν αὐλὴν, μετὰ τοὺς ἀπεράντους, τοὺς γραφι-
κωτάτους κήπους τῆς, τὰ θαυμάσια διαμερίσματα
τοῦ μεγάρου, τὴν πληθὺν τοῦ ἄλλου ὑπηρετικοῦ
προσωπικοῦ καὶ τὴν ἐκτάκτως μεγάλην ἀξίαν τῶν
σπανίων ἐπιπέλων. Εἰς μεγαλοπρεπεστάτην αἰθουσίαν
ἐβλέπατε νὰ ἀναμένουν φυσιογνωμίαι ὄχι συνή-
θεις τῆς ἀγορᾶς ἢ τοῦ δρόμου. Ἦσαν ἀπεσταλ-
μένοι τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων, ἀκόμη καὶ
βασιλέων, οἱ ὅποιοι περιέμενον τὸν ἔνδοξον καλλι-
τέχνην, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ παραγγεί-
λουν κάποιαν σπουδαίαν ἐργασίαν τοῦ μεγάλου
κυρίου των. Ἐπερνούσατε, τέλος, εἰς στερογγύλην
αἰθουσίαν, στολισμένην μετὰ τὰ θάνατα ἔργα τοῦ
δαίου ζωγράφου· ἐχρησίμευεν αὐτὴ ὡς εἰδικωτέρου
αἰθουσα ἀναμονῆς. Μετ' ὀλίγον ἤρχετο ἐκεῖ ὁ
Ροϋβενς, ἀπλούστατος εἰς τὴν περιβολὴν, ὁμιλητι-
κώτατος, γεμάτος καλωσύνην. Μετὰ πολλὴν εὐχαρί-
στησιν καὶ ἀλόγητα σὰς ἐπρόκειτο νὰ θαυμάσητε
τὴν συλλογὴν τῶν ἀριστουργημάτων του, ἐκτεθει-
μένων εἰς ἰδιαιτέρον κομψὸν παρῆκει ἴδρυμα, σχή-
ματος τοῦ Πανθέου τῆς Ρώμης. Ὅταν ὁ δούξ τῆς
Βραγάνσης ἐφιλοξενήθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐξουσίας
βίλας τοῦ Ροϋβενς, ὅπου ὁ μέγας καλλιτέχνης εἰρ-
γάσθη τὴν προσωπογραφίαν του καὶ ἐτόλμησεν, ὡς
ἀμοιβὴν, νὰ στειλῇ μέγα διὰ τοῦτο ποσόν, ὁ Ροϋ-
βενς τὸ ἐπέστρεψε, ἢ τὴν ἔγγραφον παρατήρησιν:
«Μὲ προσβάλλετε, ἀν νομίζετε, ὅτι τόσο φθηνὴ
εἶναι ἡ φιλοξενία μου».

— Ὁ Μιλλέ.

Διακόσια χρόνια ἀργότερον γνωρίζομεν εἰς ἓνα
ἄλλο ἴδρυμα ἓνα καλλιτέχνην, μεγάλης ἐπίσης καὶ
ἐγνωσμένης φήμης, τὸν Ἰ. Μιλλέ. Τὸ ἄλλο ὄνομα
ἔκρον τοῦ Ροϋβενς. Μία, σχεδὸν πενιχρὴ κολύθη,
ἐν μέσῳ ἀγρίων καὶ ἀπεραιοτήτων δένδρων, μετὰ
ἀπελπιστικὴν πτώχειαν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ
καλλιτεχνικοῦ τούτου ἐνδιατήματος. Γυμνότης
καὶ πείνα θερίζει ὅλην τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν
του. Οὔτε τριάντα φράγκα δὲν ἔμποροῦσε νὰ
εὐρῇ δανεϊκὰ μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὀλί-
γον ἔλειπε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν. Καὶ ὅμως,
μετὰ τὴν ταραγμένην διάνοιαν καὶ ἀνήσυχον καρ-
δίον, ἐργάζεται, ἐργάζεται, διὰ νὰ ἀπαθανάτισθ
μετ' ὀλίγον τὸ μέγα ὄνομα του.

— Πτωχεία καὶ ἀθλιότης.

Καὶ δὲν εἶναι, φαίνεται, μόνος ὁ Μιλλέ, ὁ ὁποῖος,
ὡς καλλιτέχνης διάσημος, ὑπέφερον ἀπὸ μεγάλης
πτώχειαν. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀναφέρεται Πρωτο-
γέννης ὁ Ρόδιος, ὁ ὁποῖος, παρ' ὄλον τὸ πασίγνω-
στον καλλιτεχνικὸν τάλαντόν του, ἠγοργάζετο
πολλάκις νὰ βράψῃ τριήρεις, διὰ νὰ κερδίῃ κάτι.
Κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ἀναφέρεται ὁ Γερμανὸς Λό-
χνης, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀριστουργήματα, μεγάλης
ἀξίας, στολίζον σήμερον ὅλας τὰς γερμανικὰς
πινακοθήκας. Ἐν τούτοις, ὁ ἴδιος ἔστρεψεν τῶν
πάντων, κατοικοῦσε, σὰν ἄλλος Διογένης, εἰς ξύ-
λινο κιβώτιον καὶ πάμπτωχος ἀπέθανεν εἰς νοσο-
κομεῖον τῆς Κολωνίας.

Ἀλλὰ καὶ ἀργότερον, ὅταν ἡ ζωγραφικὴ ἤρχισεν
νὰ παρέχῃ μεγάλας τιμὰς καὶ κέρδη σεβαστὰ εἰς
τοὺς καλλιτέχνας, πόλιν ἀπαντῶμεν ζωγράφου
ἐγνωσμένης φήμης, ὑποφέροντος τὰ πάνδεινα. Ὁ
Ρεμπράν ἀπέθανεν σχεδὸν ζητιάνος εἰς φιλανθρω-
πικὸν ἄστυλον τοῦ Ἀμστελοδάμου. Ὁ Γκὼπ ἀπέ-
θανεν ἐπίσης πάμπτωχος, ἐν μέσῳ πολλῶν ἀρι-
στουρημάτων του, τῶν ὁποῖων τὸ κατώτερον
ἐξιτιμήθη ἀντὶ 50 χιλ. φράγκων. Ὁ Ρουσαῖελ,
τοῦ ὁποῖου αἱ παρυστάσεις τοπικῶν ἐκτιμῶνται
μέχρι σήμερον ἀντὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων φράγ-
κων, ἀπέθανεν ἐπίσης ἐλεεινὸς εἰς νοσοκομεῖον.
Ὁ Κουρτέσιος ἀπέθανεν ζητιανεύων τὸν ἄρτον τῆς
οικογενείας του, ὁ δὲ Βωτέν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ
μίαν περσοῦσαν τῆς ἐποχῆς, ἐχάρισεν εἰς τὸν κου-
ρέα του δύο ἀριστουργήματά του, τῶν ὁποῖων τὰ

ἀντίγραφα, διασωθέντα, στολίζον σήμερον τὴν
πλουσίαν πινακοθήκην τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ διδά-
σκαλος τοῦ Βωτέν, ὁ Ὄδραν, μετῆρχετο καὶ τὸν
θυρωρόν, διὰ νὰ κερδίῃ, ὅσα δὲν ἐκέρδιζεν ὡς
καλλιτέχνης· ὁ Λουκάς ἔκαμε καὶ τὸν μά-
γειρον, ὁ Ρίδαλ εἰργάζετο καὶ ὡς κτίστης, ὁ δὲ
Ἰωάννης Ντίλαν ἐγύριζε μόνος του τὰς ἀγορὰς
καὶ ἄλλα πολυσύχναστα μέρη, διὰ νὰ πωλῇ εὐτε-
λέστατα ὄρατα προϊόντα τοῦ τάλαντου του.

Θαυμάσια ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶ-
σιν εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερι-
κῆς, ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν ἀτυχῶν τούτων καλλιτε-
χνῶν πολλάκις ἀντὶ πινακίου φαγητοῦ, ἀντὶ ὀλί-
γου καπνοῦ ἢ, τὸ πολὺ, ἀντὶ ἐνοικίου ἐνὸς μηνὸς
διὰ τὰ πτωχὰ οἰκήματα, εἰς τὰ ὁποῖα διέμενον.
Ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐλαιῶν, εἰ-
κὼν τοῦ Κορέγιο, ἐκτιμήθησεν ἀντὶ 300 χιλιάδων
φράγκων, ἐδόθη εἰς τὴν Πράγαν ἀντὶ 40 μόνων
φράγκων ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος, σπεύδων
εἰς τὸ νὰ φέρῃ κάτι εἰς τὴν πάσχουσαν οἰκογέ-
νειαν τοῦ Μιλλέ, ἴδρωσε καὶ ἐπὶ νερό. Τοῦτο
ἔγινεν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του, εἰς ἡλικίαν μόλις
σαράντα ἐτῶν.

— Καλόνυχτοι καλλιτέχνη.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἀκολούθως καὶ οἱ
καλλιτέχνη, οἱ ἐγνωσμένοι τάλαντοῦ, ὡς πρὸς τὰ
κέρδη συναγωνίζονται τοὺς μεγαλοτέρους ἑκατομ-
μυριοῦχος Ἀνοφαίνονται δὲ οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ
θνητοί. κυρίως ἀπὸ τοῦ 1880—1900. Ὁ θωρακο-
φόρος τοῦ Μεσονίε, μεγάλη εἰκὼν, ἐπωλήθη ἀντὶ
250 χιλ. φράγκων. «Τὸ κρασί τοῦ παπᾶ», ἔργον
τοῦ Ἰδίου καλλιτέχνου, ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν δούκα
τῆς Ὠμάλης ἀντὶ 200 χιλ. φρ. ἔξ δὲ ἄλλοι μικροὶ
πίνακες τοῦ ἐξιτιμήθησαν ἀντὶ 2 ἑκατομμ. φρ. Διὰ
κάποιαν κηλίδα, τὴν ὁποίαν Ἀμερικανὸς ἀριστο-
κράτης, ἐπισκεφθεὶς τὸ ἀτελιε τοῦ μεγάλου ζωγρά-
φου, χωρὶς νὰ θέλῃ προὔξενησεν εἰς ἡμιτελὲς
ἔργον του, ἐπλήρωσε 500 δολλάρια. Ὁ Βεν. Κων-
στάν καὶ ἄλλοι, κυρίως προσωπογράφοι, προσκα-
λούμενοι πολλάκις εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐπέστρεφον
μετὰ ἀμήθητα κέρδη. Ὁ Οὐγγρος ἀγιογράφος Μουν-
κάκης ὠμολόγησεν, ὅτι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐκέρδιζεν
350 χιλιάδας φράγκων ἐτησίως, ὁ δὲ Ἑρμο-
μερ καὶ ὁ Μποῤορκε περισσότερον τῶν 600 χιλιά-
δων. Ὁ διάσημος σκηνογράφος Φράνς Χόλ, ἀπο-
θνήσκων παρέδωκεν εἰς συνάδελφόν του ἐπιταγὴν
ἀξίας 600 χιλ. φράγκων, πληρωθῆσαν διὰ 40 σκη-
νογραφίας τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης.

— Καὶ ἐπιχορηγήσεις.

Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ καλλι-
τέχνη, ζωγράφοι καὶ γλύπται ἐλάμβανον σπου-
δαίας ἐπιχορηγήσεις ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ φιλο-
μούσους ἡγεμόνας των. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων
ἀναφέρεται, ὅτι βασιλεὺς τις τῆς Λυδίας ἠγόρασε
χάλκινον ἄγαλμα τοῦ Διὸς μετὰ χρυσὸν ἴσον πρὸς
τὸ βάρος τοῦ ἀγάλματος. Κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα
εἰς τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς γλύπτας, ὡς ἐτησίᾳ
ἐπιχορηγήσεις, ἐδίδοτο μεγάλα ποσότητες δουκά-
των χρυσῶν, εἰς δὲ τὸν φιλάργυρον Ἰησοῦστην ζω-
γράφον Δανιὴλ Σέγγερ ὁ πρίγκηψ τῆς Ὁράγγης
ἐσυνείθηε νὰ στέλλῃ κάθε χρόνον κομβολόγιον
χρυσῶν, ἀξίας 3 χιλ. φλωρινίων.

Παρατηρήθη, ὅτι οἱ ὀλιγότερον ἀμειψθέντες ἐκ
τῶν ζωγράφων εἶναι ὅσοι κατέγιναν εἰς παρὰστα-
σιν τοποθεσιῶν καὶ κοσμηματογραφίας. Εἰς τοὺς
δύο αὐτοὺς κλάδους τῆς καλλιτεχνίας δὲν ἀναφέ-
ρονται οὔτε ἑκατομμυριοῦχοι, ἀλλ' οὔτε ἀκόμη καὶ
πολὺ πλούσιοι.

— Ἀναλόγως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου.

Εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς
τέχνης συντελεῖ πολὺ καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον
γίνεται ἡ ἐκτίμησις αὐτῆ. Ὁ «Δαβὶδ παῖζων ἀρ-
παν» τοῦ Ρεμπράν εἰς τὴν Χάγην ἐπωλήθη ἀντὶ
150 φράγκων. Ἡ ἴδια εἰκὼν εἰς τὴν ΝέαΝ Ὑόρ-
κην ἠγοράσθη ἀντὶ 300 χιλιάδων. Τὸ «Ναυάγιον
τῆς Μεδοῦσης» τοῦ Σερικῶ, πεταγμένο εἰς μίαν
γωνίαν τοῦ ἀτελιε του δὲν κατορθώθη νὰ εὐρῇ
ἀγοραστήν, οὔτε διὰ 200 φράγκα. Μετὰ τὸν θά-
νατόν του ἠγοράσθη εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀντὶ 40
χιλ. φράγκων. Αἱ ὑδατογραφίαι τοῦ Φουρτουνη
ζητοῦνται ὡς σπάνια καὶ πολυτίμητα ἔργα, πέρουσι
δὲ ἡ καλλιτεχνικὴ εἰταιρεία τῆς Βάσικτων διὰ
μίαν εὐρεθεῖσαν τοιαύτην ἐπλήρωσε 50 χιλ. δολ-
λάρια, ἐνῶ ὁ κάτοχος αὐτῆς, Καναδὸς ἔμπορος,
ὠμολόγησεν, ὅτι τὴν ἠγόρασεν εἰς τὴν Μοντρέα-
λην ἀντὶ 50 εἰκοσαφράγκων.

Μερικοὶ ἐκ τῶν διασωθέντων ἀριστουργηματικῶν
πινάκων ζωγραφικῆς ἠκολούθησαν τὴν ὁδοῖαν

τοῦ κρασιῦ, ὅσον δηλαδὴ παλαιότεροι γίνονται,
τόσον καὶ ἡ ἀξία των ὑπερτιμᾶται. Ὁ «Ἀρ-
ραβὼν» τοῦ Δελακρουά τῆ 1854 ἐπληρώθη ἀντὶ
470 φράγκων, εἰς δὲ τὰ 1882 ἀντὶ 15 χιλιάδων φράγ-
κων. Ἐπιτοτε δὲν ἐγνώσθη μέχρι πόσου ἀνήλθεν ἡ
σημερινὴ ἀξία τῆς. Ὁ «Ἄγγελος» τοῦ Μιλλέ, ἀγο-
ραθεὶς εἰς τὴν Λισαβόνα ἀντὶ 5 χιλ. φράγκων καὶ
μεταφερθεὶς εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, ἐτέθη εἰς πλει-
στηρισμὸν μεταξὺ τῶν δολλαριοῦχων καὶ ἠγορά-
σθη ἀπὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀντὶ 500 χιλ. δολλαρίων.

Τὸ γενικὸν εἶναι, ὅτι δὲν ἠδύνησαν ὅχι ὅλοι,
ἀλλ' οὔτε ἡ πλειονότης τῶν καλλιτεχνῶν νὰ ζήσουν
τὴν μυθικὴν ζωὴν τῶν ἑπλοῦτων, τὴν ὁποίαν
διὰ μερικὸς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω. Οἱ περισσέ-
τεροι ἐξ αὐτῶν ζῆσαν καὶ ζοῦν μέτριον καὶ πολ-
λῶς βίον στερησάν, ἐνῶ καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι,
κυριολεκτικῶς ἀπέθαναν ἐν τῇ ψάθᾳ.

ΔΗ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι' ἂν λένε πῶς δὲν βρίσκεται, πάλι δὲν τὸ πιστεύουν
καὶ ἐρωτοῦνε σκεπτικοί:
— Μὴ εἶν' ἐδῶ; Μὴ εἶν' ἐκεῖ;
κι' ἀκόμα τὴν γυρεύουν.

Ὁ ἓνας λέει: — Βρίσκεται σὲ πύργῳ στοιχειωμένῳ
ἢ εὐτυχία ἢ γλυκεῖα,
πύργῳ, ποῦ ἡ μοῖρα ἢ κακία
τὸν ἔχει κλειδωμένο.

Κι' ἂν τέχῃ κάποιος τολμηρὸς στὸν πύργῳ καί ζυγῶσῃ,
δὲν δά μπορέσῃ νὰ τὴ δῇ,
γιατὶ ἡ μοῖρα τὸ κλειδί
ποτὲ δὲν δά τοῦ δώσῃ.

Ἄλλος κρυμμένη τὴν θαρρεῖ στῆς θάλασσας τὸ κύμα
κι' ὁποῖος ζυγῶσῃ τολμηρῶ,
μέσα στὰ μαῦρα τὰ νερὰ
δὰ εἶρη κρῦο μῆμα!

Ἄλλος θαρρεῖ πῶς κούρνιασε μέσ' στὰ ἄγρια τὰ δάση
σὲ ἀπλησίαστες σπηλιές.
Καὶ ποιδεῖ μπόρρῃ μέσ' στῆς φωλιές
αὐτὲς ποτὲ νὰ φθάσῃ;

Κάποιος μὲς λέει πῶς περᾶ καὶ φεύγει στὸν ἀέρα
μετὰ τὰ φτερά τῆς τὰ ἀπαλά,
ἀφοῦ καλὰ περιγελά
τὸν κόσμο κάθε μέρα.

Κ' ἓνας τὰ ἀκούει μὰ μιλιὰ δὲν βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα.
Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι σκεπτικοὶ
ρωτοῦνε τοῦ νὰ κατοικῇ
καὶ τὴν ζητοῦν ἀκόμα,

Αὐτὸς δὲν τρέχει σὲ σπηλιές, σὲ πύργους, σὲ παλάτια,
μόνο μὲς δειχνεὶ φανερὰ
πῶς τὴν ἐρίσκει μὴ χαρὰ
σὲ δύο ὄρατα μάτια.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ἐπεθύμουν τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς μου νὰ ἀνεγίνωσκον καὶ μερικοὶ ἄδρες. Εἶναι, ἄλλωστε, αἶθαι ἐκδήλωσις ἐνὸς μυστικοῦ γυναικεῖου πόνου, φωνὴ ταπεινῆς διαμαρτυρίας κατὰ τινος μακρῆς συνηθείας, τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ εἰς πολλὰς μὲν περιστάσεις, ἀλλ’ ἰδίως κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν γεῦμα.

Τί γίνεται κατ’ αὐτό;

Ὁ ἀνὴρ, εἴτε οὗτος εἶναι ὁ σύζυγος, εἴτε ὁ ἀδελφός, φθάνει εἰς τὸ σπῆτι ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας τοῦ γεύματος καὶ κάθεται εἰς τὸ τραπέζι, φροντίζων νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὴν ἐφημερίδα του. Τὰ φαγητὰ διαδέχονται ἀλλήλα, φθάνουν ἐπὶ τὴν σοῦπαν εἰς τὸ φροῦτο καὶ ὁ ἀνὴρ πρῶτος βιαστικὰ, σὰν αὐτοκίνητον, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξῷ διαβαλεῖ τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ ἀφιερωμένος εἰς τὰς σκέψεις του, μόλις προφθάνει ν’ ἀπαντήσῃ μὲ μίαν ἢ δύο μονοσυλλάβους λέξεις εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῆς γυναικὸς του.

Τὸ γεῦμα οὕτω τελειώνει θλιβερῶς, ἀφοῦ διεξήχθη κατὰ τὸν σκυθρωπότερον τρόπον. Οἱ ἄδρες, ποῦ φέρονται κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι δὲν ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας των, εἴτε ὅτι δὲν εἶναι καλοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι σύζυγοι. Ἄλλ’ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ εἶναι τοιοῦτοι, διατὶ τάχα νὰ μὴ φροντίζουσι μὲ μίαν μικρὰν ἐλαχίστην προσπάθειαν νὰ γίνωνται καὶ εὐχάριστοι;

Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι οἱ ἄδρες, τοὺς ὁποίους βλαρύνουν τόσαι φροντίδες καὶ ὑπεθέσεις, εἶναι πάντοτε πολυάσχολοι καὶ συνεπῶς σοβαρότεροι καὶ σκυθρωπότεροι ἡμῶν τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀνάγκη τῆς ἐφημερίδος των κατὰ τὸ γεῦμα καὶ ὁ βυθισμὸς των κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς θὰ τοὺς ἐξαγάγῃ τάχα ἀπὸ τὰς φροντίδας των;

Ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ στάσις αὕτη τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἀνθυγιεινὴ, ἀφοῦ εἶναι παραδεδεγμένον ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, ὅτι τοὺς καὶ στόμαχος δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐργάζωνται καθυποχρόνως, εἰμὴ ὁ εἰς εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, οἱ ἄνδρες, διὰ τοῦ τρόπου των αὐτοῦ, πλήττουσιν εἰς τὰ καίρια τὴν γυναικεῖαν φιλοτιμίαν.

Ἡ σύζυγος ἀπὸ τὸ πρῶτ, διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἢ τῶν ὀδηγῶν τῆς, παρεσκεύασε τὸ γεῦμα· τὸ θεωρεῖ λοιπὸν ἔργον τῆς, ἀφοῦ χάριν τῆς ἐπιτυχίας του κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν. Καὶ τὴν ἐπιτυχίαν ἐκείνην μὴ νομίζετε, ὅτι τὴν ἐπόθησε δι’ αὐτήν· τὴν ἐπόθησε διὰ τὴν τέρψην, διὰ τὴν ἰκανοποίησιν τῶν αἰδρα τῆς.

Ἀντὶ ὅλων αὐτῶν πῶς ἀμείβεται; μὲ μίαν πελοριαν ἀδιαφορίαν.

Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ γινώσκουσι καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐποκαλύπτει μίαν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ ὡς προσέφερον εἰς αὐτὸ πολὺ: Ἡ γυνὴ εἶναι ἐπιεικὴς διὰ πολλὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐλαττώματα. Τοῦ συγχωρεῖ τὰς διενέξεις, τὰς συζυγικὰς σκηναί, τὴν ζηλοτυπίαν, τὸν παράφορον χαρακτήρα του, ἀλλ’ οὐδέποτε θέλει τοῦ συγχωρήσει τὴν ἀδιαφορίαν ποῦ δεικνύει πρὸς αὐτήν. Δι’ αὐτὸ οἱ ἄνδρες, ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὰς γυναῖκας των ἀφωσιωμένας πρὸς αὐτούς, ὡς μὴ δεικνύουν πρὸς αὐτὰς ἀδιαφορίαν.

Δύο λόγια φθάνουν. Δὲν εἶναι οὔτε κουραστικὰ, οὔτε ἀναιρὰ.

Δύο λόγια διὰ τὸν ἴσον φιλόγον τῆς συζύγου σας, ἐπαίνου λέξιν διὰ τὴν ἐπιτυχή μαγειρονέξαν, ποῦ σὰς προσέφερον, ἕνα θαυμασμὸν διὰ τὸ ὄρατον γλύκισμα, ποῦ παρεσκεύασε, μίαν, τέλος, ἐρώτησιν, πῶς ἐπέρασεν τὴν ἡμέραν τῆς, καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι ἡ γυναικὰ σας θὰ δεχθῇ τὰ λόγια σας αὐτὰ μὲ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν, μὲ τὴν ἐνδόμυχον ἰκανοποίησιν.

Ἀπὸ τὰς δυστρόπους γυναικῶν συζύγους μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι ὄλαι κακαί· αἱ ἄλλαι γίνονται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποίαν σύζυγοι—καθ’ ὅλα καλοὶ—δεικνύουν πρὸς τὰς γυναῖκας των.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ὅταν ὁλος ὁ κόσμος σκορπᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰς εὐχὰς του, ὅταν τόσα χέρια, χέρια ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα, ἐνώνωνται εἰς μίαν παροδικὴν χειραψίαν, ὅταν τόσα χεῖλη μηχανικὰ ψιθυρίζουν κάποιαν εὐχήν, ἢ καρδιᾶς τῶν ἐρωτευμένων, τῶν ἐρωτευμένων ἀληθινὰ, σιωποῦν.

Φοβοῦνται.

Φοβοῦνται αἱ δυστυχεῖς, μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν αὐτὸν τῆς τυπικῆς κινήσεως, ἀνάμεσα εἰς τὸν καταρράκτην τῶσων εὐχῶν, ποῦ ἀφειδῶς καὶ ματαίως διασπαθίζουσι τὰ χεῖλη, μήπως ἢ φωνὴ των, ἢ δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, πνιγῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν, καὶ ἡ εὐχὴ των, ἢ εἰλικρινῆς καὶ διάπυρος, παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν ὀρμητικὸν ἄνεμον.

Δι’ αὐτὸ δὲν ἀγαποῦν τὴν πρωτοχρονίαν, τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποῦ φέρει κατάντικρον τόσας φυσιογνωμίας ξένας, τόσα πρόσωπα, ποῦ δὲν ὀμιλοῦν τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου. Δὲν ἀγαποῦν τὴν πρωτοχρονίαν, ποῦ δίδει τὸ χεῖρ τὸ τρυφερὸ τῆς κόρης εἰς τόσας ψυχρὰς χειραψίας, καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ μειδιᾷ καὶ ὅταν ἀκόμη ἢ ψυχὴ τῆς κλαίῃ.

Ὡ! διατὶ ἡ ἡμέρα αὕτη νὰ εἶναι τόσο μεγάλη; διατὶ αἱ ὥραι τῆς, αἱ μακρὰι ὡς αἰῶνες, νὰ περνοῦν τόσο ἀργά, τόσο νυστακτικὰ, τόσο βραδέως;

Ἄλλ’ ἐπὶ τέλους ἐπέρασαν. Καὶ τώρα, ποῦ ἐκόπασεν ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ θύελλα, τώρα, ποῦ οἱ καπνοὶ τοῦ ψεύδους διελύθησαν, ἔρχομαι, ταπεινὸς προσκυνητῆς, νὰ καταθέσω εἰς σέ, κόρη, τὰς εὐχὰς μου, πρὸς σέ, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖς τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν θλίψιν μου, τὴν παρηγορίαν ἐν τῇ μονώσει μου, τὸ ὄνειροπόλημα κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἀνίας μου ὥρας.

Πρὸ τῆς ψυχῆς σου, ποῦ ἀποστίλβει ἀπὸ ἀδαμαντίνους ἀρετὰς, πρὸ τοῦ πνεύματός σου, ποῦ ἀκτινοβολεῖ, πρὸ τοῦ σώματός σου, ποῦ θέλγει, καταθέτω τὸν φόρον, τὸν εἰλικρινῆ καὶ μυστικόν, τῆς λατρείας μου, τοῦ θαυμασμοῦ μου, τοῦ ἐρωτος.

Δέξου τα, κόρη, ὡς τὸ τελευταῖον δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς, τὸ δῶρον αὐτὸ μίας ψυχῆς, ἢ ὁποῖα τρέφεται μὲ τὴν σκέψιν σου.

Ἄν δὲ εἰς τὰ δῶρά μου ταῦτα καταδεχθῇ ἢ καρδίαν σου καὶ ἀξιώσῃ κάποιαν γωνίαν ἐντός τῆς, ἂν κύψῃ νὰ τὰ παραλάβῃ καὶ τὰ φυλάξῃ, μίαν ψυχὴν ἢ ἀρθῇ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν οὐρανῶν καὶ θὰ γνωρίσῃ τὴν μόνην εὐτυχίαν, ποῦ ὄνειροπόλησε.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς ὄλων τὰ μάτια, ἐστραμμένα πρὸς τοὺς δεικτὰς τῶν ὀρολογίων, παρηκολούθουν μὲ ἀγωνίαν τὴν πάροδον τῶν τελευταίων λεπτῶν τοῦ λήγοντος ἔτους καὶ τὸν πρῶτον κτύπον τοῦ ἀρχομένου.

Ὅλοι εἶχομεν ἐστραμμένα τὴν προσοχὴν καὶ τὰ μάτια πρὸς τὰ ὀρολόγια, ἀλλ’ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν, ἴσως, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσκέφθη τὴν ἱστορίαν τοῦ μηχανήματος τούτου, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε, διὰ νὰ μετρᾷ τὸν χρόνον.

Ὅντως, ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀνάγκην νὰ μετρᾷ τὸν καιρὸν ἢ μᾶλλον νὰ μετρᾷ τὴν ζωὴν του. Καὶ τὰς μὲν ἡμέρας αἱ φυσικαὶ μεταλλάγαι τὰς καθίστων καταφανεῖς, ἀλλὰ τὰς ὥρας;

Πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου ἐπενοήθησαν τὸ πρῶτον αἱ κλεψύδραι. Αὐταί, τοῦλοχιστον, εἶναι τὰ πρῶτα ὀρολόγια, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία κάμνει μνησίαν. Αἱ κλεψύδραι ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὀρχῆς: Ποσότητες ἴσαι ὑγροῦ τινος ἐκρέουσι ἐξ ἐνὸς δοχείου εἰς ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ πάντοτε χρονικῷ διαστήματι, ὅταν τὰ μὲν στόμια τῶν δοχείων εἶναι ἰσομεγέθη, ἢ δὲ στήλη τοῦ ὑγροῦ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ὕψους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑποθέτει, ὅτι καὶ τὰ δοχεῖα εἶναι τοῦ αὐτοῦ σχήματος. Κατὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐμέτρων τὸν χρόνον, καταμετροῦντες τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον ἀπηρεῖται διὰ τὴν ἐκρέουση ὀρισμένη ποσότης ὕδατος ἐξ ἐνὸς δοχείου εἰς ἕτερον.

Ὅλιγον κατ’ ὀλίγον ἢ κλεψύδρα ἀπέκτησε ποιάντινα κομψότητα καὶ κατέστη λίαν κολλιτεχνικὴ. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως καὶ ἐπιστημονικῶς ἐβελτιώθη. Οὕτως ἐχάραξαν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑαλίνου δοχείου ἴσας διαιρέσεις, ὡς σήμερον ἡμεῖς τοὺς βαθμοὺς εἰς τὰ θερμομέτρα, καὶ μὲ τὸν τρόπον τούτον ἐγνωρίζοντο καὶ αἱ διαφοραὶ τοῦ χρόνου διαιρέσεις.

Ἱστορικὴ εἶναι ἡ κλεψύδρα, τὴν ὁποίαν ὁ χαλὶφης Ἄρουν Ἄλ-Ρασὶδ ἀπέστειλεν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Καρολομάγνου, τὸν Θ’ αἰῶνα καὶ ἤτι; προῦκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τοῦ βασιλέως ἐκείνου.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπενοήθη ἐπίσης καὶ ἡ διὰ τῆς ἄμμου καταμέτρησις τοῦ χρόνου καθῶς καὶ ἡ διὰ τῶν ἡλιακῶν ὀρολογίων.

Ἡ διὰ τῆς ἄμμου καταμέτρησις ἐγένετο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Ἐξ ἐνὸς δοχείου ἀνεστραμμένου, περιέχοντος ἄμμον λεπτήν, ἐξεκύνετο εἰς ἕτερον διὰ λεπτῆς ὀπῆς. Μετὰ τὴν τελείαν ἐκκένωσιν τῆς ἄμμου, τὸ δοχεῖον ἀνεστράφητο καὶ ἤρχιζεν ἡ ἀντίστροφος ἐκροὴ τῆς ἄμμου. Ὡς φαίνεται, ἡ δι’ ἄμμου καταμέτρησις τοῦ χρόνου εἶχε πολλὴν ἀναλογίαν μὲ τὴν διὰ τῆς κλεψύδρας.

Ἐπιστημονικώτερον μέσον καταμετρήσεως τοῦ χρόνου εἶναι τὸ ἡλιακὸν ὀρολόγιον. Τοῦτο εἰδείκνυσε τὴν πάροδον τῆς ὥρας ἐκ τῆς σκιᾶς, τὴν ὁποίαν κἀθεστὸς πρὸς σταθερὰν πλάκα δεικτικῆς ἔρριπταν ἐπὶ τῆς περιφερείας, τῆς χαραγμένης ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο τῆς καταμετρήσεως προφανῶς ἐχρησιμοποιοῦτο κατὰ τὰς φωτισμένας ὑπὸ τοῦ ἡλίου ὥρας.

Ἐπὶ χίλια περίπου ἔτη ἡ Εὐρώπη ἐξησεν ἐν τοιαύτῃ ἀμαθείᾳ, ὥστε εἶχε λησμονήσει καὶ τὸν τρόπον τῆς καταμετρήσεως τοῦ χρόνου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἱ καλόγηροι τοῦ μεσαιῶνος ἤρκοιντο νὰ ῥίπτουσιν ἐν βλέμμα πρὸς τὸν ἥλιον καὶ κατὰ πρόχειρον ὑπολογισμὸν νὰ σημαίνουσι τὰς θρησκευτικὰς ἀκολουθίας. Ἄλλοτε πάλιν ἐκανόνιζον αὐτὰς μὲ τὸ κρᾶξιμον τοῦ πετεινοῦ.

Τὰ ὀρολόγια τὰ πραγματικὰ, τῶν ὁποίων ἐξελίξεις εἶναι τὰ σήμερον ἐν χρήσει, ἐξευρέθησαν τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα. Περὶ αὐτῶν ὁμῶς θέλωμεν ἐπιλέξει προσεχῶς.

συνέχεια από σελ. 166

Τὴν λέμβον αὐτὴν θὰ ἐχρησιμοποίει ὁ Κυπριανὸς διὰ μίαν ἐκδρομὴν μετὰ τῆς Μαρίκας. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, φαίνεται, εἶχε προσχεδιασθῆ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν τῶν κυριῶν καὶ τοῦ Μπρουσκάιλ. Ὁ Κυπριανὸς ἦτο καλὸς κωπηλάτης. Βοηθούμενος ἀπὸ κάποιον σύντροφόν-του, θὰ ὠδήγει τὴν Μαρίκαν καὶ τὴν μητέρα της μέχρι μιᾶς ἐξοχικῆς τοποθεσίας. Πρὸς τοῦτο θὰ ἀνέπλεον τὸν ποταμὸν, ἂν ὁ καιρὸς τοὺς ἐβοήθει.

Ὅταν ἔμαθεν αὐτὸ ὁ Βερτράνδος, ἔγινε περισσότερον μανιώδης. Σοβαρὰ σκέψεις εἰσώρμησαν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἄν δὲν εἶχεν ἀκόμη τὴν πληγὴν εἰς τὸ πρόσωπον, θὰ ἠδύνατο αὐτὸς νὰ κωπηλατήσῃ, αὐτὸς νὰ συντροφεύσῃ τὴν νεάνίδα, αὐτὸς νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι της, διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ ἀνερχομένην ἢ κατερχομένην. Ἐν τούτοις... δὲν θὰ ἦτο αὐτός. Καὶ διηρωτάτο τί θὰ ἐγίνετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτός, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του, εὐτυχῆς ἀπέναντι ἐκείνης, θὰ ἐθέλετο, θὰ ἐτέρπετο, θὰ ἀπελάμβανεν.

Ὁ πατήρ εἶχε δώσει εἰς τὸν Κυπριανὸν τὴν ἀδειαν νὰ χρησιμοποιοῦ τὴν λέμβον διὰ τὴν ἐκδρομὴν καί, εὐθὺς ἀμέσως, ὁ Κυπριανὸς ἤρχισε νὰ διευθετῇ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ. Ἐπεδιώρθωσε τὸ πανί, ἀνενέωσε τὰ σχοινιά καὶ ἐξήλεγε τὴν εὐστροφίαν τοῦ πηδαλίου.

Ἄλλὰ διατί τάχα ἡ λέμβος νὰ μὴ ἀνθοστολισθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην; Εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε, ὅταν χάριν τῶν σπουδῶν του, ἀλλὰ πραγματικῶς χάριν διασκεδάσεως, ἔμενεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅτι ζεύγη ἐρωτευμένων πολλὰκις ἐπέβαινον κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν ἀνθοστολιστῶν ἀκατίων. Διατί ἄρα γε νὰ μὴ τοὺς μιμηθῇ καὶ αὐτός; ἤρχισε λοιπὸν νὰ ζητῇ ρόδα· εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν ἐξ αὐτῶν· ἐπόθει νὰ κοσμήσῃ ὅλην τὴν λέμβον μὲ ἀνθη, ἀπὸ τὰ ἐξάρτια μέχρι τῶν ἰσάλων.

Δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχον πολλὰ ρόδα εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Μπρουσκάιλ, ἀλλὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰς πλησίον ἐπαύσεις. Ἐπρομηθεύθη ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδρομῆς εἶχεν ἀφθονίαν ρόδων. Ὁ Κυπριανὸς τότε ὁ ἴδιος διεκόσμησε τὴν λέμβον μὲ τὰ ἀνθη ἐκεῖνα· εἰς τὸ μέρος δέ, ὅπου θὰ ἐκάθητο ἡ Μαρίκα, ἔβαλε τὰ ὠραιότερα.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ μετέβησαν, διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν ἀνθοστολισμένην βάρκαν καὶ ἐκ τῶν στομάτων ὄλων ἐξήρχοντο λόγοι θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

— Ἄ! αὐτὸς ὁ κύριος Κυπριανὸς εἶχε πολλὰ διδαχθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν!

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μπρουσκάιλ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο πολὺ ὀλίγον ἀπὸ τοιοῦτους ρομαντισμούς, ἐν τούτοις ἔμενεν ἀρκετὰ εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὸ χρέμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξοδεύσει διὰ τὸν υἱὸν του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητέρα, αὕτη ἐξεδήλωνε μὲ περίεργον τρόπον τὴν ἐκπληξίν της.

— Χριστὲ καὶ Παναγιά! εἶπεν ἐν τῇ ἀφελείᾳ της· τόσα ρόδα! νομίζεις κανεῖς, ὅτι θὰ παραλάβῃ τὸν Ἐπιτάφιον. ὦ! εἶναι πάρα πολλὰ ρόδα χάριν μιᾶς γυναικὸς! Παιδί μου, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἔμβω μιὰ στιγμὴ μὲς;

Μόνον ὁ Βερτράνδος δὲν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν λέμβον. Ἡ μητέρα του ἐν τούτοις τοῦ εἶπεν εἰπεῖ:

— Καὶ σὺ, παιδί μου, εἴμπορεῖς νὰ πᾶς εἰς τὴν ἐκδρομὴν μαζί μὲ τὰς κυρίας. Ὁ πατέρας θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ· ὁ Κυπριανὸς μήπως δὲν σὲ προσεκάλεσεν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βερτράνδος μὲ ἄγριον τρόπον.

— Τότε λοιπὸν θὰ τοῦ εἰπῶ νὰ σὲ πάρῃ μαζί του.

— Δὲν θέλω!

— Διατί δὲν θέλεις;

— Δὲν θέλω! ἀπήντησε μὲ φωνὴν πλέον δυνατὴν καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ εἴπῃ περισσότερα.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ καιρὸς ἐφαίνετο ὠραῖος. Ὁ σύντροφος τοῦ Κυπριανοῦ ἔφθασεν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν ὀρισθεῖσαν ἐβδόμη ὥραν. Ὁ ἀνεμὸς ἦτο κάπως ἀντίθετος, ἀλλ' ἔπνεε πολὺ ἐλαφρὰ· θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ ἀναπλεύσουν τὸν ποταμὸν. Οἱ δύο νέοι θὰ ἦσαν ἐτοιμοὶ εὐθὺς ὡς ἡ κυρία Καλουμένη καὶ ἡ κόρη της ἔφθανον.

Αὗται ὁμοῦ δὲν ἤγγησαν. Εἰς τὰς ὀκτὼ ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ Κυπρια-

νὸς καὶ ὁ φίλος του τὰς ἀνέμενον εἰς τὴν παρὰ τὸν ποταμὸν ὀρι-σθεῖσαν θέσιν. Ὅταν αὗται εἶδον ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀνθη, τὴν στολισμένην λέμβον, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς λίκνον φαντασμαγορικόν, ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν των. Ἰδιαιτέρως ἡ Μαρίκα ἔπλεεν εἰς ὠκεανὸν εὐτυχίας.

Εὐθὺς ἀμέσως ἀνεχώρησαν· ἐλύθη καὶ τὸ πρυμνήσιον καὶ ἡ λέμβος ἤρχισε νὰ ὀλισθαίνῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Πρὸ τοῦ Κυπριανοῦ ὁ Βερτράνδος εἶχεν ἀναχωρήσει τὸ πρωὶ ἐκεῖνο. Διητυθύνθη εἰς τὰ λειβάδια ὀλόμονος, ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν ὡς δαιμονιζόμενος. Δὲν ἐπέστρεψε τὴν μεσημβρίαν διὰ τὸ πρόγευμα. Περιεπλανᾷτο, χωρὶς νὰ ἔχη ἀντίληψιν τῆς παρόδου τῶν ὥρων.

Κατὰ τὰς περιπλανήσεις του εὐρέθη εἰς τὸ χωράφι ἐκεῖνο, ὅπου εἶδεν ἄλλοτε τὴν Μαρίκαν μὲ τὴν ἀνοιχτοῦ χρώματος περιβολὴν της, μὲ λευκὰ γάντια καὶ μὲ τὰ χρυσὰ της μαλλιά... Ἄλλὰ διατί τοιαῦται ἀναμνήσεις ἐπλανῶντο ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν του;

Κατεκλίθη ἐπὶ τῆς γλῆσς, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἄλλοτε τὸ χορτοφόρον ἀμάξι εἶχε σταματήσει, καὶ ἐκεῖ ἔμενεν ἀκίνητος. Ἦθελε νὰ ἔμενεν ἐκεῖ μέχρι τέλους. Ἄλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν αἱ σκιαὶ ἤρχισαν νὰ μακρύνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἤκουσεν ἄσματα, ἐρχόμενα ἀπὸ μακρὰν. Μία γνωστὴ φωνὴ ἐτραγουδεῖ: ἡ φωνὴ τοῦ Κυπριανοῦ. Ἐπίσης ἤκούοντο γέλια γύρω εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην· αἱ γυναικείαι φωναὶ ἦσαν κατάδηλοι. Ὁ Βερτράνδος ὠρθώθη καὶ διελογίσθη:

— Εἶναι ἐκεῖνοι!

Πάραυτα διητυθύνθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἐβρίσκει ἐκεῖ. Ἐκρύφθη ὀπισθεν ἐνὸς θάμνου καὶ ἀνέμενεν. Ὁ ποταμὸς ἐσχημάτιζε καμπὴν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· αἱ φωναὶ ἤκούοντο ἐπὶ πλέον εὐκρινῶς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Ἐν τούτοις διὰ μέσου τῶν δένδρων ἐφάνη τὸ λευκὸν ἰστίον τῆς λέμβου.

Ὁ Βερτράνδος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ βασανίζετο πλειότερον ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τὸν περιέσφιγγε. Παρατήρησε τὸ ἄκρον ἐκεῖνο τοῦ πανίου, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε, συνοδευόμενον ἀπὸ γέλια καὶ ἄσματα.

Αἴφνης τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἄφρισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς καμπῆς καὶ ἡ λέμβος ὀλόκληρος ἐφάνη. Εἶχον πέσει μερικὰ ἀπὸ τὰ ρόδα της, ἐν τούτοις ἦτο ἐπαρκῶς ἐστολισμένη. Ἡ κυρία Καλουμένη καὶ ἡ Μαρίκα μὲ θερινὰς λευκὰς ἐνδυμασίας, ὁ Κυπριανὸς καὶ ὁ σύντροφός του μὲ λευκὰς φλανέλλας καὶ πλατύγυρα καπέλλα. Ὁ Βερτράνδος ἐκρύφθη ὑπὸ τὰ δένδρα· ἔτρεμεν ὀλόκληρος, ὡσάν ἡ λέμβος ἐκείνη νὰ ἤρχετο νὰ τοῦ πάρῃ διερχομένη ὅ,τι ἀκόμη τοῦ ἔμενεν ἐκ τοῦ λογικοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν, τὸ πρόσωπόν του ὠχρίασε περισσότερον.

Ἡ λέμβος παρήλθε. Τὴν παρηκολούθησεν, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου. Δὲν τὴν ἀφῆκεν ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ μάλιστα, μὲ βῆμα ταυτόχρονον πρὸς τὴν κίνησίν της, ἀπεφάσισε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Πολλάκις ἔνα χανδάκι ἢ κάποιον ἀνωμαλῆ τοῦ παρεμπόδιζε τὴν πορείαν του. Ἄν τις τὸν ἠρώτα πρὸς τί παρακολουθεῖ τὴν λέμβον ἐκείνην, ὁ Βερτράνδος δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσῃ. Ἠσθάνετο, ὅτι ἦτο προσδεδεμένος πρὸς αὐτὴν μὲ ἀόρατον σχοινίον. Ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἡ λέμβος αὕτη διητυθύνετο, θὰ ἐπήγαινε καὶ αὐτός, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀκόμη.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν εὐροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ὈΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διά να έχετε άνθηρον γήρας.

Η συνταγή αυτή μας έρχεται από την Κίναν από κάποιον σοφόν, ο οποίος την συνιστά ως μοναδικήν εις αποτελέσματα.

— Διά να φθάσετε εις βαθύ γήρας και διά να έχετε γηραιότητα άνθηρά, λέγει, πρέπει να τρέψοθε μόνον με σκόληκας, μεθ' έκαστον δε γευμά σας, να λαμβάνετε εν κοχλιάριον κοινοῦ ελαίου.

Επίσης και τοῦτο συμπληρωματικῶς :

— Αναρτήσατε, προσθέτει, εις τὸ δωμάτιόν σας ἐπιγραφάς ἀφθόνους, αἱ ὁποῖαι να λέγουν : «Εἶμαι νέος», «Ἐχω ὑπέροχον ὑγείαν», «Εἶμαι δυνατῆς κράσεως» και τὰ πρόμοια. Ὅσακις δὲ εισέρχεσθε εις τὸ δωμάτιόν σας, μὴ παραλείπετε να ἀναγνώσετε μίαν πρὸς μίαν ὄλας τὰς ἐπιγραφάς.

Πρέπει να ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ δευτέρα συμβουλή εἶναι εὐκολώτερον να ἐκτελεσθῆ, παρὰ ἡ πρώτη.

Ἡ διδασκαλία τῆς ρεκλάμας.

Εἰς τινὰς ἐμπορικὰς σχολὰς τῆς Ἑυρώπης εἰσήχθη και μία ἔδρα τῆς διαφημίσεως.

Κατὰ τὸ μάθημα αὐτό, ὁ μέλλον ἐμπορος διδάσκειται πῶς να ἐλκύνῃ ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων του και τῶν ἐργασιῶν του τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, πῶς να συντάσῃ τὰς διαφημίσεις του και με πόσους τρόπους εἴμπορεῖ να κερδίσῃ περισσότερα ἀπὸ τὴν διαφήμισιν.

Πατινάξ ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Εἶναι νέα ἐφευρέσεις τοῦτο. Ἔως τώρα εἶχομεν πατινάξ ἐπὶ τῶν πάγων ἢ εις ἀσφαλτοστρωμένας πλατείας. Τώρα θὰ ἔχωμεν και πατινάξ ἐπὶ τοῦ νεροῦ.

Ὁ ἐφευρέτης του ἐπενόησε μεγάλα μακρὰ ὑποδήματα, σχεδὸν κυλινδρικά, με τακοῦνι ἐνὸς περίπου μέτρον. Εἶναι ταῦτα κατασκευασμένα ἀπὸ ἀλουμίνιον, ἐφωδιασμένα δὲ με τέσσαρας μικροὺς ἔλικας, τοὺς ὁποῖους αἱ κινήσεις τῶν ποδῶν κάμνουν να κινῶνται με μεγάλην ταχύτητα. Με τὸ μηχανήμα αὐτὸ εἴμπορεῖτε να πατινάρετε ἐπὶ τοῦ ὕδατος, και ἂν τοῦτο δὲν εἶναι ἤρεμον.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ καλλιστῆς οικογενείας ζητεῖ θέσιν. Διδασκαλία ἑλληνιστικῆς και γαλλιστικῆς. Εἰδικὴ δι' ἐργὸς χεῖρα. Ἄπειθυντέον παρ' ἡμῖν.

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ἀριστοῦχος τῆς Ἀυτοκρ. Πολιτικῆς και τῆς Νομικῆς Σχολῆς, κάτοχος τῆς γαλλικῆς και ἐν μέρει τῆς ἀγγλικῆς, ἐπὶ σειρῶν ἐτῶν χρηματίας μεταφραστῆς ἐπιστήμου τμήματος, κατέχων δὲ και οικονομολογικὰς γνώσεις, ζητεῖ θέσιν ἐν τινι οικονομικῷ ἰδρύματι. Ἄπειθυντέον εις τὰ γραφεῖά μας ἀπὸ τὰ στοιχεῖα Χ. Γ.

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μουσουργὸς και καθηγητῆς τοῦ κλειδοκυμβάλου και ζαματος τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τῆς Βιέννης με εἰκοσαετῆ πείραν, δέχεται μαθήματα εις συγκρατατικὰς τιμάς. Ἄπειθυντέον : Μπέγιουλου, Ἄϊναλῆ Τσοσμέ, ἀπαρτεμῶν Καραγιάννη, ἀριθμ. 5.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατῇ, ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τοῦνελ.

Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

Δ ΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εις ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΓΑΤΑ ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΝΑ

Μία γάτα ἔς τὸ Βαριετὲ διαρκῶς ποζάρει εις θεωρεῖον πρώτης θέσεως.

Δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν της και ὄλοι ἀναγκάζονται να πιστεύσουν, ὅτι ἔχει διαρκῆς εἰσιτήριον.

Ὁρισμένως εἶναι τζαμπατζήνα· ἀλλὰ πόθεν να ἔχῃ τόσην χάριν, ὥστε να κρατῆ διαρκῆς θεωρεῖον πρώτης σειρᾶς;

Καμαρώνει και καμαρώνεται.

Μὲ φουσκωμένο λαιμὸ ἀπὸ ἓνα πολὺ ὦρατο παχύμαλλο δέρμα, θαρρεῖς και συναγωνίζεται με ὄλα τὰ βαρύτερα γουναρικά κάθε κοκκέτας ἐκ τῶν πολλῶν προσερχομένων ἐκεῖ.

Ἀλλὰ και καμαρώνεται ἀπὸ πολλοὺς και πρὸ πάντων ἀπὸ πολλὰς.

Οἱ πολλοὶ τὴν σχολιάζουν και με περιέργειαν πενήντα κρατσῶν ζητοῦν να μάθουν τὸ μυστήριον τῆς τόσης εὐνοίας, ποῦ ἀπολαμβάνει.

Αἱ πολλὰ λαμβάνουν μέρος και αὐταῖς εις τὸ ζήτημα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης εὐνοίας, ἂν και περισσότερον καταγίνονται εις τὴν ἐκτίμησιν τοῦ καλοῦ δέρματός της, ἀπὸ τὸ ὅπολον λογαριάζουν, ὅτι ἤμποροῦσε να ἔβγῃ ἓνα ἀκριβὸ μανσὸν ἢ κάποιον ἄλλο ἀκριβώτερον γουναρικό.

Πρὸ ἡμερῶν εις κάποιον σκηνὴν ἀπαγωγῆς εις δρᾶμα παρουσιάσθη και ἓνας κελώριος σκύλλος, ἀκολουθῶν τὴν κοκκέτα κυρίαν του.

Διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ θεωρεῖου, ὅπου ἐκαμάρωνεν ἡ κυρία γάτα.

Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἐδειξε κάποιαν συγκίνησιν, με ἐλαφρόν της κίνημα, ἐπειτα ὁμως ἐσηκώθη ἔς τὰ τέσσαρα πόδια της, ἐφούσκωσε και με ἓνα πφ! ἀφήκε να ἐννοηθῆ, ὅτι ὁ σκύλλος δὲν ἔπρεπε να τὴν πλησιάζῃ.

Κάποιος παρακαθήμενός μου με πολλὴν ἀπορίαν ἠρώτησε :

— Μά, ἔς τὸ Θεό σου, νοιάθει ἔς τ' ἀληθινὰ τίποτε;

Νοιάθει, δὲν νοιάθει, σηκώθηκε μὴ μεγάλη συζήτησις κατὰ τὸ δεκάλεπτον διάλειμμα.

Κυρία και κύριοι εἶχαν διαιρεθῆ εις γατικὰς και ἀντιγατικὰς.

Κατὰ περιέργειαν σύμπτωσιν, ὄλα τὰ τρυφερὰ ἡμίση ἐπήγαν με τὸ μέρος τῆς τζαμπατζήνας γάτας, ἐνῶ τὸ ἄσχημον ἡμῖσιν τῶν πρώτων δὲν ἤξευραν με τί χαιρεκακίαν να ὑπεβιβάσουν τὴν χάριν και τὸ καμάρωμα, πεῦ τῆς ἀπέδιδαν αἱ πρώται.

Ἄλλ' ἐκαίνη, ροχαλιζουσα και ξαφνιζομένη πότε-πότε εις καμμιὰν ἐντασιν τῆς μουσικῆς, κυττάζει ὄλους με ὑπερήφανον ἀδιαφορίαν, σὴν να τοὺς λέγῃ μέσα της :

— Ἄμ' δὲν πᾶτε να λῆτε ὅσα θέλετε!...

Και ἐξακολουθεῖ ἡ ἱστορία αὕτη, διότι και ἡ τζαμπατζήνα γάτα δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν της και οἱ σχολιασταὶ της, ἀρσενικοὶ και θηλυκοὶ, δὲν λείπουν να παρακολουθοῦν κάθε στάσιμον ἢ κίνημα της.

Προχθὲς, κατὰ τὴν προβολὴν μιᾶς ζωηροτάτης ταινίας, παρουσιάσθη και πάλιν ἓνας μέγας σκύλλος.

Ἡ γάτα κυριολεκτικῶς τὰ ἔχασεν.

Ἐφούσκωσεν, ἔκαμεν ἓνα-δυὸ δυνατὰ πφ! πφ! και ἦτο εἰτοιμος να πιασθῆ με τὸν σκύλλον ἢ εἰς αἰτίας του να τραπῆ εις φυγὴν.

Κάποιον παρακαθήμενον ἀνδρόγυνο ξαφνίσθηκε και ἐκείνο με τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῆς γάτας.

Ἡ συμβία ἐρωτᾷ :

— Πῶς τὸ πάθε και ὄλαψεν ἡ τεμπέλα;

Και ὁ σύζυγος φιλοσοφικώτατα τῆς ἀπαντᾷ :

— Θαρρεῖς, βρε γυναῖκα, και εἶναι εἰτοιμη να τσακωθῆ με τὸν ἄνδρα της.

— Και βέβαια, σὴν ζοῦν σὴν τὸν σκύλλο με τὴν γάτα!

Νὰ ἰδοῦμε πόσα ἄλλα διδάγματα θὰ παρουσιάσῃ ἡ περιέργος αὕτη τζαμπατζήνα γάτα με τὴν διαρκὴ παρουσίαν της ἔς τὸ θεωρεῖον τῆς πρώτης σειρᾶς.

'Ας...

Θάνατοι.—Θαλερὰ και σφριγῶσα ὑπαρξίς, ὁ Σταῦρος Ν. Βασιλειάδης, ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ὀθωμ. Τραπέζης, παρέδιδε τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθ. Παρασκευῆς ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα. Θεσμὸν λείβοντες και ἡμεῖς δάκρυ ἐπὶ τῷ τοσοῦτῳ ἀδίκῳ θανάτῳ τοῦ ἀτυχῆς Σταύρου, συλλυπούμεθα ἐκ βάθοις ψυχῆς τοῦ γονεῖς και συγγενεῖς αὐτοῦ.

— Στανίως μητρική, συζυγική, πρὸς γονεῖς ἀφοσίωσις και πρὸς φίλας εἰλικρινῆς ἀγάπη παρυσίασε πρότυπον, ὅπολον ἢ τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐν Ταταούλοις κηθευθεῖσα **Καλλιόπη Α. Ἀδαμαντίδου**. Εἰς τὴν ἀμὴν τῆς ἡλικίας της προσβληθεῖσα ὑπὸ ὀξυτάτης νέσου, εις διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν ὑπέκυψεν εις τὸ μοιραῖον. Κατὰ τὴν πάνδημον κηδείαν της δὲν ἔμεινεν ὀρθαλμὸς ἀδάκρυτος, διότι ἡγαπᾶτο ἀπὸ ὄλα τὰ Ταταῦλα ὡς μοναδικὸν ὑπόδειγμα ἀδόλου καλωσύνης. Εὐχόμενοι ὀλοψύχως κούφην τὴν γῆν τῆς θρηνομένης, συλλυπούμεθα τοὺς ἀπαρηγόρητους γονεῖς κ. και κ. Βασ. Λαγαύδη, τὸν ἀπαρηγόρητον σύζυγον κ. Ἀθ. Ἀδαμαντίδην και τὰς ἀπορφανισθείσας δύο θυγατέρας της.—Α.

Κινηματογράφοι.—**Ἀμφιθέατρον.** Πλουσιώτατον πρόγραμμα και τὴν ἐβδομάδα ταύτην ταινία ἐκλεβεται και ἐπίκαιροι, δρᾶματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος και κομφιδία εὐφυσέσταται. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τοῦτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρροῦσαν εις αὐτὸ καλὴν κοινωνίαν, συνέστησεν ὀρχηστρὸν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ἣτις παίξει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρου, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Σινὲ Παλάς. Καθ' ἐκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. ὄρας. Αἰθουσα κομψῆ και πολυτελής, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν και καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δρᾶματα, κομφιδία.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ «Βαριετὲ» συγκεντρώνει καθ' ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εις τὸ ἐκλεκτὸν του πρόγραμμα και τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώσταί μας ἔχουν ἐμπεισίαν 50 % ἂν παρουσιάσουν τὸ εις τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρόφην Ἴπποδρόμιον). Πάντοτε ὦραται και ἐπίκαιροι ταινία. Ἀσρισμός, φωτισμός ἀκλετος ἢ τελεία μουσικὴ και ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστᾶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον με 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καθῆ-κιοῖ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσιαι ταινία του συγκεντρώνουν καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Πρόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι και ἑσπερίδι εις εὐρύχωρον ἡλεκτροφώτιστον και καλῶς ἀερισζομένην αἰθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποιμίλον, ἐκλεκτῆς μουσικῆς και πρώτης τάξεως κυλισίον τὸν καθιστᾶσι μοναδικὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτῆς μανδολινατά.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἄναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατῇ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιὰ,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εις τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Προσβολή.

— Φαντασθήτε, ο Γιώργος με έκαμε να συγχυστώ. Μου είπεν: «Έχετε την δρασερότητα των ανθέων αυτών», και όμως τα λουλούδια εκείνα ήταν τριών ημερών λουλούδια.

Ποῦ κατανοῦν.

Ἡ εξέλιξις τῶν «ιδανικῶν συζύγων» ἀμφοτέρων τῶν γενῶν.

Λόγος.

— Διατί ἐκάμετε πολὺ ντεκολιτὲ τὸ φόρεμά σας αὐτό;

— Τὸ ἔκαμα τόσον ντεκολιτὲ ἔμπρὸς καὶ πίσω ἐπίτηδες, διὰ νὰ μὴ τὸ λερώσῃ ὁ συγχορευτὴς μου.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Ἐξέλκιτε!

Λαποδύτης, ἀρπάσας τὴν ἄλυσιν τοῦ ὄρολογίου κυρίου τινός, ἐτράπη εἰς φυγὴν. Φθάσας εἰς μέρος ἀσφαλές, ἐξετάζει τὴν λείαν καὶ ἀνακαλύπτει, ὅτι εἶναι κίβδηλος.

— Ἐξέλκιτε πλέον καὶ ἡ καλὴ πίστις! ἀναφωνεῖ βαθέως σκυθρωπάζων.

Σκοπὸς ἀγνός.

Ὁ πρόεδρος. — Τί αἰσχος! Νὰ κλέψῃς μίαν σκύλλαν, ἡ ὁποία μάλιστα εἶχε τέσσαρα μικρά! Ὁ κατηγορούμενος. — Κύριε πρόεδρε, ... εἶχα σκοπὸν νὰ τὰ υἱοθετήσω.

Εὐγένεια.

Κύριός τις πίπτει ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὴν θάλασσαν.

— Βοήθειαν! πνίγομαι! φωνάζει.

— Ἄκουσε, τῷ λέγει εἷς, ὅστις τρέχει πρὸς βοήθειάν του· ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ κολυμβῶ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, ἀλλὰ... ἔμπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς ὄσας παραγγελίας θέλεις γιὰ τοὺς κληρονόμους σου.

Δὲν πειράζει.

— Καταρίνα! σοῦ τὸ εἶπα πῶς δὲν θέλω τὰ ἀσημένια κουτάλια νὰ τὰ βλέπω στὴν κουζίνα καὶ εὐ ἀνακατώνεις τὸ φαγί μ' αὐτά.

— Κυρία, ἦτανε λερωμένα!...

Δάθος.

— Πῶς βάζεις τὸ χέρι σου στὴν τσέπη μου; — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶμαι πολὺ ἀφρημένος. Μία φορὰ εἶχα πανταλόνι ἀπαράλλακτο στὸ χρώμα μ' αὐτὸ ποῦ φορεῖτε τώρα.

Γενεαλογία.

Γνωστὸν συγγραφέα ἠθέλησαν νὰ ψέξουν διὰ τὴν χαμηλὴν καταγωγὴν του.

— Μάλιστα, ἀπήντησε πρὸς τὸν σκόπτοντα· ὁ πάππος μου ἦτο παπουτσῆς καὶ ὁ προπάππος μου πῆθηκος. Ἡ γενεαλογία μου ἀρχίζει ἐκεῖ, ὅπου τελειώνει ἡ ἰδική σας.

Στήθος καὶ στήθος.

Ἄπο μίαν ἐπιστολὴν μαγειρίσσης πρὸς τὸν προσφιλεῖ της:

— Ἐπειδὴ ξέρω τὰ γούστα σου, σοῦ στέλλω ἓνα ψητὸ στήθος χήνας καὶ πιστεύω πῶς σὲ λίγο θὰ σὲ σφίξω στὸ δικό μου.

Νέαν πάλιν ἐπιτυχίαν σημειώνει τὴν ἑβδομάδα ταύτην ὁ **Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρου**. Τὸ πρόγραμμά του, ἀληθῶς ποικίλλον καὶ γοητευτικόν, προκαλεῖ ὄλων τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀπὸλαυσιν. Ἀρχεται μὲ μίαν πολὺ ὑπέροχον μουσικὴν εἰσαγωγὴν, καὶ περιέχει ταινίας τοπειῶν, δραμάτων καὶ κωμωδιῶν ἐκλεκτῶν. Τὸ «**ΙΔΑΝΙΚΟΝ**» εἶναι δρᾶμα συγκινητικώτατον, καθὼς καὶ οἱ «**ΔΥΟ ΠΤΩΧΟΙ ΥΠΕΡΠΛΟΥΤΟΙ**». Εἰς τὸ δρᾶμα αὐτὸ λαμβάνει μέρος ἡ δεσποινὶς Σωσάνη Γκρανδαί, λίαν ἐπιτυχῶς. Τὸ Ἀμφιθέατρον εἶναι κέντρον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου.

Ἄσ' Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἑκπτώσιν 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ «ΡΟΑΓΙΑΔ»
(Θεάτρον Βαριετέ).

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

Χρειάζεται μνήμη.

— Καίτι παριστῆ ἡ εἰκὼν σας αὐτή; — Ἡ εἰκὼν μου!... Μὰ δὲν θυμῶμαι ἀκριβῶς ἐπέρασας πολὺς καιροὺς ποῦ τὴν ἔκαμα.

Σύστασις.

Ὁ Κουτεντιάδης ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐξιπνήσῃ τὴν ἐπαύριον ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Φωνάζει λοιπὸν τὸν δούλον του καὶ τοῦ λέγει:

— Γιάννη, κύτταξε μὴ τὸ ξεχάσῃς· πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ξυπνήσῃς ἀκριβὸς τὸ πρωὶ, πρὶν ξυπνήσῃς σὺ.

Πτηνολογία.

Γίνεται λόγος περὶ τῆς μακροβιότητος τῶν πτηνῶν.

— Ἀλήθεια, λέγει κάποιος, οἱ παπαγάλοι ζοῦν ἑκατὸ χρόνια... ἀλλὰ γιὰ τοὺς βαλασμομένους δὲν ὑπάρχει ὄριον. Μπορεῖ νὰ ζήσουν αἰῶνας!

Τὰ παιδιά τῆς ἐποχῆς.

Δύο κοριτσάκια παίζουν κομπλις.

— Πόσα παιδιά ἔχεις σὺ;

— Δύο, κυρία.

— Καί τὰ ἐβύξαξες καὶ τὰ δύο σὺ;

— Μόνον τὸ πρῶτο, τὸ ἄλλο τὸ ἐβύξαξεν ὁ πατέρας του.

Ἐν ἓκ τῶν δύο.

— Ἄ! τί θόρυβος! ἢ κάποιος φορτωμένο ἔμαξεν περὶ ἡ... παίζει πιάνο ἢ γιτόνισσά μου.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατοῦρας
ΛΗΚΚΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Παντὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στέρια, τραπεζομάνδηλα, σιταῖτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.